

Preskrba Ljubljane

V Ljubljani porabimo letno več kot 80 tisoč ton osnovnih živilskih proizvodov kot so kruh in pecivo, sadje, zelenjava in sveže meso ter okoli 30 milijonov litrov mleka in mlečnih izdelkov. Jasno je, da vseh teh ogromnih količin brez organizirane preskrbe Ljubljane ne bi bilo mogoče zagotoviti ali pa izredno težko.

Lani novembra je bila ustanovljena samoupravna interesna skupnost za preskrbo Ljubljane, ki naj bi skrbela za boljšo organizacijo in zagotovitev preskrbe Ljubljane s kmetijskimi živilskimi pridelki. Zanimalo nas je, kakšno je stanje na področju preskrbe Ljubljane in ali je morda že čutili vpliv te skupnosti.

Pogovor o tem se je razvil s predsednikom izvršnega odbora samoupravne interesne skupnosti za preskrbo Ljubljane, Andrejem Lasičem:

»Seveda o kakšnih izrednih rezultatih ali uspehih še ne moremo govoriti. Upoštevati je pač treba, da je od ustanovitve pa do danes poteklo le nekaj mesecev in da smo imeli na samem začetku dela tudi nekatere kadrovske in organizacijske težave. Smo pač samoupravna interesna skupnost, ki na tem področju orje ledino. Sicer pa moram ugotoviti, da je na področju preskrbe Ljubljane vendarle že precej narejenega. V zadnjem obdobju je bilo odprtih kar 18 maloprodajnih trgovin, kar pa je še vedno pod planom. Predvsem šepa malo-prodajna mreža v novih naseljih in prav tu so največje vrzeli. Po planu do leta 1980 se bodo tudi te stvari uredile, vendar, kot sem že omenil, na tem področju nekoliko zaostajamo. Prizadevamo si tudi, da bi vsaka občina imela svoj živilski trg, kar je zaenkrat urejeno le v centru.

Kar zadeva samo preskrbo s kmetijskimi živilskimi pridelki pa moram ugotoviti, da se Ljubljana izredno odpira navzven. Iščejo namreč neposredne proizvajalce z osnovnimi živilskimi proizvodi, ki naj bi se direktno vključili v oskrbo Ljubljane. Najprej naj bi svoj asortiman izdelkov predstavili našim potrošnikom in se seveda pozneje preko naše maloprodajne mreže vključili v oskrbo Ljubljane. Skratka, jugoslovanske proizvajalce kmetijsko živilskih pridelkov želimo zainteresirati, da s svojimi proizvodi pridejo v Ljubljano.

Razgovori v tej smeri že potekajo s podjetjem Tikveš, Poljoprivrednim kombinatom Beograd in nekaterimi kombinati iz Vojvodine.

Lahko pa ugotovimo, da je Slovenija suficitna z mlekom in to prav v okolici Ljubljane, kjer se proizvede dve tretjini družbene proizvodnje mleka. Ljubljana to družbeno proizvodnjo mleka že vrsto let podpira in tudi sofinancira. Tako ima Ljubljana v tej proizvodnji zadostne količine mleka in Slovenija z mlekom preskrbuje tudi del Hrvaške in še nekatere druge predele v Jugoslaviji, izvažajo pa tudi v Grčijo, Italijo. V Ljubljani imamo tudi dovolj neposrednih proizvajalcev, ki so vključeni v oskrbo Ljubljane z mesom. Kljub temu, da je teh proizvajalcev okoli 15, pa še vedno ne moremo zagotoviti preskrbe s telečjim mesom. Pa tudi o najboljši kakovosti ne moremo govoriti. Seveda bomo v prihodnje vso pozornost posvečali predvsem kakovosti in asortimanu, ne le svežega mesa temveč tudi ostalih kmetijsko-živilskih proizvodov. Če že govorimo o mesu, je treba povedati še to, da se ne le v Ljubljani, ampak tudi ostalih mestih, meso prodaja pretežno na pulatih. Seveda bo treba v klavnicah spremeniti in posodobiti pakiranje svežega mesa, tako da bo potrošnik lahko ob vsakem času imel na razpolago dovolj širok in pester asortiman higiensko pakiranega mesa.

S sadjem in zelenjavo pa smo bolj slabo preskrbljeni. S proizvajalci teh proizvodov še nimamo dolgoročnih povezav niti v Sloveniji in tudi ne izven Slovenije. Na tem področju imamo največje možnosti s povezovanjem proizvajalcev iz Makedonije in Vojvodine. Resda so te razdalje za prevoz precejšnje, vendar si prizadevamo, da bi se za prevoz sadja in zelenjave vključili v železniški prevoz po načinu Nočni skok, ki je dosti cenejši, hkrati pa bi se v to preskrbo lahko vključili tudi Maribor, Celje, Koper.

Magda Broznikar

Podelitev priznanj

Na prvi seji petdeset-članske skupščine delegatov KS Kolodvor, ki je bila 8. junija, so obravnavali poročilo o štiriletnem delu krajevnih skupnosti, njenih organov in delegacij. Za svojega predsednika so soglasno izvolili Daneta Robido. Skupščina je nato na predlog KK SZDL imenovala nov svet krajevnih skupnosti, ki ga bo tudi v naslednji mandatni dobi vodil Peter Dimnik.

Na seji je Jože Štepec, pred-

sednik KK Kolodvor, izročil devetnajstim najbolj zaslužnim aktivistom in sedanjim aktivnim nosilcem razvoja in uveljavljanja družbenega samoupravljanja in delegatskega sistema priznanje krajevnih skupnosti Kolodvor. Priznanje, barvno grafiko akademskega slikarja Štefana Potočnika, so prejeli: Viktor Adamič, Vinko Beguš, Ivo Berce, Andrej Bohinc, Francka Borc, Peter Dimnik, Martin Glavan, Bojan

Kandare, Anica Kramar, Jakob Kvas, Marija Lulik-Peternel, Marija Modec, Cveto Novak, Lizika Pečenko, Franc Slemenšek, Anton Svetic, Francka Tavčar, Karel Zaletel in Anton Zupan.

Priznanje KS pa so prejeli tudi KO ZZB NOV, KO RK in pobratena krajevna skupnost »Luka« z Reke za dolgoletno uspešno sodelovanje.

Ljuba Garbaja
foto: Marjan Garbaja

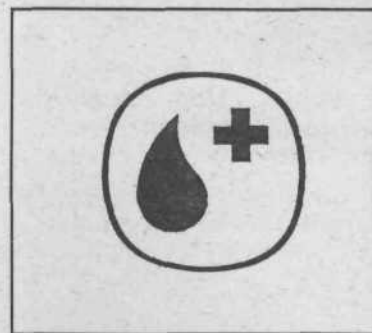
25 let krvodajalstva

Letos praznujemo 25-letnico prostovoljnega krvodajalstva v organizaciji Rdečega križa Slovenije.

Ideja in praksa prostovoljnega krvodajalstva se je uveljavila v vsej svoji človeški humanosti in solidarnosti že v času NOB. Zato pomeni začetek prostovoljnega krvodajalstva na Slovenskem pred 25 leti v bistvu le ponovno afirmacijo tega načela in te prakse, ki je zrasla z delavskim razredom in je dosegla svojo popolno uveljavitev v NOB in socialistični revoluciji.

O tem prepričljivo govorijo številni podatki, saj je v letu 1953 prišlo na odvzem krvi 20.210 krvodajalcev, v letu 1976 pa že kar 102.647. Med krvodajalce je od leta 1953

vpisanih več kot 600.000 občanov in delovnih ljudi, kar pomeni, da je vsak tretji Slovenec dal vsaj enkrat kri.

K taki bogati družbeni vrednoti so velik delež prispevali tudi občani in delovni ljudje občine Ljubljana Center, saj

jih vsako leto pride na odvzem krvi več kot 4000.

V počastitev 25-letnice je občinska organizacija RKS Ljubljana Center, 2. junija 1978 organizirala, pod pokroviteljstvom predsednika Skupščine občine Ljubljana Center, slovesnost s podelitvijo spominskih značk za vse aktiviste in krvodajalce, ki imajo izjemne zasluge pri organizaciji krvodajalskih akcij. Teh je bilo 85. Enainštirideset delovnim organizacijam, šolam in družbenopolitičnim organizacijam pa so bile podeljene spominske plakete za izjemne zasluge za organizacijo in razvoj krvodajalstva v svojih delovnih oziroma družbenopolitičnih skupnostih.

M. S.

Pomembno srečanje delegatk

Svet za vprašanja družbenoekonomskega in političnega položaja žensk pri občinski konferenci SZDL Ljubljana Center je junija povabil na razgovor vse delegatke-predsednice izvršnih odborov, zborov uporabnikov in zborov izvajalcev občinskih samoupravnih interesnih skupnosti in članice izvršnega sveta skupščine občine. Namen razgovora je bil dvojen: čestitati delegatkam ob izvolitvi oziroma prevzemu odgovornih funkcij, hkrati pa posredovati stališča za široko organizirano akcijo o problematiki zaposlene ženske in družine.

»Z velikim zaupanjem delovnih ljudi ste z izvolitvijo prevzele odgovornosti, ki posegajo v vsa področja našega družbenega življenja,« je v

uvodnem referatu poudarila Marija Lulik-Peternelova, predsednica sveta. »Biti delegat, pomeni veliko osebno in družbeno odgovornost in pravico neposredno odločati o parcialnih in skupnih oziroma družbenih interesih. V delegatskih skupščinah se boste soočale z najrazličnejšimi interesi, v konfliktih z njimi pa se boste s sporazumevanjem dogovorile in z glasom sodelovale najustreznejšo rešitev. Tu pa bo nedvomno prihajalo tudi do težav, kajti v naši družbi je še vedno prisoten razkorak med družbenim položajem delavca, ki mu ga dajejo ustava, zakon o združenem delu... in pa dejansko možnostjo družbe za polno uresničitev takega položaja. To se kaže tudi med formalno in dejansko uveljavitvijo ena-

kopravnosti ženske in pri ustvarjanju pogojev za življenje naše družine.«

Največ zaposlenih žensk

Občina Center je po svoji problematiki prav gotovo izjemna. Velika koncentracija ljudi na majhnem prostoru, stari predeli mesta z ostarelimi prebivalci in slabimi stanovanji, gost promet, ki jemlje prostor in onesnažuje okolje in zrak. Pri vsem tem pa je v naši občini največ zaposlenih žensk v slovenskem in celo jugoslovanskem merilu. V tem je sicer velik napredek, ki pa istočasno sproža probleme življenja ljudi in družine. S temi problemi se je treba korenito spopasti. Veliko je bilo že storjenega, toda vse

prepočasni gre ta proces, vse premalo smo iznajdljivi, da bi že obstoječe možnosti še izkoristili.

Naj omenim le nekaj konkretnih problemov in možnosti za njihovo rešitev. Organizirana družbena prehrana pomeni veliko pomoč družini zaposlenih staršev. Pa ne gre le za organizacijo te prehrane, temveč tudi za kakovost, ki naj bo v skladu z zdravstvenimi izsledki. Zato je potrebno vplivati tudi na prehrabeno industrijo in trgovino ter si prizadevati za večjo odprtost našega tržišča, ki bo dalo dovolj za življenje potrebnih stvari, boljše izbiri in dostopnejše cene.

Kljub utesnjenosti je na našem področju mnogo zaprtih igrišč, ki bi jih lahko primer- no uredili za rekreacijo otrok

in odraslih. Naše družbeno varstvo otrok še vedno ni zadostno in tudi ne ustrezno. Potreba družin in otrok ni le v fizičnem varstvu temveč v vzgojnem varstvu. Pojavlja se tudi vprašanje posebnih varstvenih oddelkov za otroke, v primerih posebnih odsotnosti staršev (seminarji, službena potovanja itd.). Reševanje teh vprašanj daje tudi novo vsebino dela samoupravnim interesnim skupnostim, oblikuje naj njihove programe, ki naj postanejo akcijski, življenjski in konkretni. Prav zbori uporabnikov morajo narediti odločnejše korake naprej s svojimi zahtevami ter tako izrabiti vse možnosti za izboljšanje položaja zaposlene ženske, za njeno poklicno in družbeno uveljavljanje.

Sonja Seljak